

Vajas pirítós illata kúszott be az ablakrésen, és telepedett rá a reggelre, a fejfájással nem is, de mindenképp a dekoncentráltság magasabb fokozatával leírható ébredésre. A telefonja lemerült, az íróasztalon szomorkodó óra már

76 Faludi Julianna

KEZELÉS

fél éve mutatta ugyanazt az időt, valahol fél és háromnegyed hét között félúton. Karola felkelt és kinyitotta az ablakot az émelyítő szálloda reggeli szaga előtt. Az utca túl-

oldalán volt a szálloda, éppen Karola második emeleti lakásával szemben helyezkedett el az étterem. Két pincérlány sürgött megpakolt tálcákkal, az edényeket szedték le az asztalokról.

Tíz óra, gondolta Lídia. Lebegő vaníliaillat fürdette a gyors fejszámolást. Egy, kettő, és megint egy, kettő. Két whiskey, két bor, ez csupán valami kezdőt rengethetne meg, a haladónak alap. A jéghideg zuhany alá állt, a vízcseppek finoman peregetek kiszáradt bőrén. A polcon kis tégelyekben sorakoztak a különböző parfümtrendeket követő kencék. Leemelt egy halványszínű, aranybetűs tégelyt és a kupakot felpattintva a nagymama szelencéjét idéző rózsaillatba szagolt. Modoros, fintorgott, majd a szadisztikusan irritáló gyömbéres testápolóval kente be magát. Fejben összegyúrta az előző esti emlékképeket, mint egy napló túlexplicit részletekkel zsúfolt, kitépelt oldalait, és kilépett a napba. Hamar felvette az utcai ritmus lejtését. Száguldó, szivarszagú busz, olvadt csikk, zizegő nejlonzacskó, omladozó barokk erkély, kétségbeesett tagadásban bégető kapucsengő, rothadó banánhalom a zöldségespultban, parkolással szerencsétlenkedő kipufogógáz-felhő, kiürült egydekás üvegcsék a pad alatt, és egy új fotel a régiségkereskedő kirakatában. A legjobb asztalt kaparintotta meg, széles panorámával a reggeli dugóra, meg a szemben lévő házfelújításra.

Lídia az egyensúlyozás bájától megfosztott kockasarkon kopogott végig a kávéházon törtfehér szandálban. Sötétkék lenruhájához, mintha a divatlapok őszi-téli kollekcijából került volna rá, kötött táskát szorított magához, mint egy nagy zsebet. – Szia, drágám – omlott szinte Karola karjába, nyakából virágillat áradt. Lídia lestrapált volt, mint a belbudai utcák patchwork-mintázatú járdái, arcán mégis valamifajta perverz ragyogással beszélt a háromszobás világoszöldre mázolt újlipótvárosi lakásáról.

– Olyan gyönyörű lett az erkélyem, mintha egy lakberendező újságból lenne kivágva – tette keresztbe narancsvörösre pedikűrözött lábát. A cipő oldalára erősített kis fehér virág szomorúan lefittyedt.

– Óh, muszáj megnéznem – Karola szenttelenül gyúrta rágóját a szalvétába, és már szinte hallotta a kávéőrülő durva hangját Lídia apró, de annál zsúfoltabb konyhájában.

A pincér kihozta a két gőzölgő csészét. Itt kávéitalt szolgálnak fel, nem kávé, állította Lídia, mégis azt rendelt, hogy a megszokásnak álcázott rítusba feledkezve pörgesse, amit barátságának nevezett.

– Nem értem, minek kell óránként bevenni valami mást – rázta hidegszürke árnyalatúra festett haját. – Az elején bevettem egy va- 77
rázsgombát, attól egy napig nem bírtam mozdulni, beszélni is alig. –
Negyven felett már nem kéne ezzel játszózni – nyelte le Karola. Hirtelen
nagyon öregnek érezte magát. Annyi hallucinogént szed be Lídia, amennyit
csak az élet felkínál neki a szivárványos fesztiválszínű tálcán, gondolta. Ve-
tődés egy kapcsolatba válás közben, mindig pofára-esés, harapta el
magában Karola, ahogyan végignézett barátnője lesoványodott söté-
tétkébe tekert alakján. Lídia idegesítő volt, ahogy felcsákányozta lé-
tének korábban tükörsimára suvickolt felszínét. Nemrég bandát
alapított, a gimis expasija volt a gitáros, a másik expasija, akivel szí-
gorúan csak a gitáros után járt, pedig dobolt. Eddig két fellépésük
volt, az egyik Lídia születésnapjának házibuliján, a másik egy kocsmá-
ban. Lídia házassága a koncerten viselt térdét kilógató farmerjához
volt hasonlatos, szándékosan szaggatott, és trendin kőmosott, mint
a márványmintájú burkolat lakásuk padlóján, amit a ráejtett családi
fax szaggatott be.

– Menjünk oda, ahol rengetegen vannak – mondta nyersen a
telefonba valakinek – nyilvánosan akarok a hajadba túrva csókolózni.
– Lídiát nem érdekelte, hogyan definiálható, ami kitudja meddig tart,
és mit tud meg a levedlett férje. Karolát mulattatta Lídia szertelen-
sége, saját lelki fejlődésének stádiumait Lídia „ügyein” keresztül azo-
nosította be.

– Feloldódott bennem az a régi ragacs, amit az az elcseszett
szakítás hagyott. Tiszta trauma volt – sóhajtott. – Komolyan! Kísér-
tetként járt rám az alakja – pöccintett el egy muslincát a kávécsésze széléről,
– elmegy végre messzire. Vége.

– Hova megy? – kérdezte Karola gyanútlanul, hiába gondolta úgy,
hogy ismerte Lídia korábbi történeteit.

– Az mindegy – legyintett Lídia. – Ha annak vége, akkor ennek is. In-
kább ezt fejtsd meg: miért van az, hogy amikor megkívánom ott, rögvest, el-
képzelem, hogy jó, de mire odaér a lakásomra, akárhogyan is siet, már elszáll
az egész. Addigra rég beleöntöttem a libidót valami egészen másba, és szinte
bosszant is már, ki kell rángatnom újra magam, és visszahelyeznem a vágyba,
ami egy öttel előbbi pillanatnak szólt.

– Fogalmam sincs, drágám – Karola lopva az órájára tekintett, és rész-
vétlenül figyelte barátnőjét. Lídiának fogalma sincs, mi a különbség a csem-
petrendeket tanulmányozó, házfelújítási munkálatokba oltott, avagy a vízen

jógázó szeretők felhalmozása közötti életközép minősége között. Lídia balkonkertet művelt, varázsgombázott, állatmenhelyen önkénteskedett, és a következő koncertjére készült. Minden afelé mutatott, hogy életének középpontjába helyezze magát.

78 – Gyere fel bármikor! – búcsúzott végül Lídia, elsodorva az utcakövekre ragadt napfényt, a fehér kockasarkú szandál az újlipótvárosi balkonkertbe sietett.

Karola a Komjádi uszoda betonján szerzett egynapos barnaságának minden öntudatával nézett a tükörbe, és hiába állt cirokseprű kompozícióban a napon szárazra szívott haja, magára húzta overallját, és boldogan lépett ki az utcára. A szabadsága alatt is dolgozott, napi négy órában, amiből igyekezett egyet minden nap lecsípni. Bssz, nyúlt bele a számítógépe melletti ragacsos foltba a kávézóterasz asztalán. Körülnézett. Tenger- és Balatonillat ígéretével néztek rá a leburnult férfitarkók, hiába húzta össze magán könnyű pulóverét, abba csak a nyaraló padlóján megvívott szeretkezéseket zárta. Könnyed ábrándozásából visszaparancsolta magát a munkába. Rótta a sorokat, mint a hosszakat a vízben, magányos sport volt ez is.

Hőfehér, az izomzatot torzóként körberajzoló ingen feszülő nyakkendő zökkentette ki a gépéből. A nyakkendő egyszerre vésztjósloán, és sokat ígérően közeledett, majd pökhendien odébbállt. Karola fejben diszkréten kismította az ígésző inget. Perfekcionizmusa nem engedett meg egy gyűrődést sem egy ilyen jelentőségteljes pillanatban, amivé a nyakkendő és távozása emelte a koradélutáni robotot. Karola minden igyekezetét a gép felé fordította, merev nyakkal bámulta a képernyőt. Az összehajigált szavakat végül egy citromsárga strandpapucsba rendelt, szoborszerű férfiláb diktálta és formálta mondatokká. A férfi markánsan összegyűrt arcán lemondással szemlélte a parkot, a mozgó kocsikat és az utcán igyekvő izzadó embereket. Lefitymálón pásztázta a panorámát a Dunától a minisztériumig, mégis elég volt a faragott vádlijára tévednie Karola tekintetének, és rögvest kiesett az ujjából a görcs, a szeméből felszáradt a kétség, és egyszerre három könyv vázlatának panorámáját vetítette maga elé.

Karola végül megtört. Révetegen pötyögte be telefonjába az üzenetet, amelynek kizárólag a nyárhoz és a testén feszülő fürdőruha nyomához volt köze. Félóra múlva már a lakásán voltak, fekete csipkés babydollban, kopott kávéházi ezüsttálcán szolgálta fel az ír whiskey-t, hozva az összes nosztalgia- és mangapornó kliséit. Nyári nagyvárosi bográcsos fesztiválok reggae-jére lökte át szájából szájba a whiskey-ben ázott jégdarabot, és arra gondolt, hogy ha nővel csinálná ugyanezt, akkor vajon rajta maradna-e a feminizmus ropogós panírija, vagy a ringó csípőjével, és a csipkét átütő mellbimbójával az egészet úgy ahogy van odakozmáltan éppen most dobta kukába. A nőiesen érzékeny férfimellkas, amivel játszott, és a merész dominancia, amivel

magáévá tette a telefonhívásra ugró férfit, szerepjátéknak tűnt, melyben az elképzelt moralitás heterohomotransz mérlegét az egyensúly irányába tolta. Nevetséges filmbetétként nézte a nagytükörben, ahogyan szeretkezés közben az összekócolt páróka a homlokára csúszott. A helyzet komikumát csak a kettejük mellkasának zihálásában összeért lélegzetük oldotta fel. 79 A szeretkezés most a bizonyosság üdítő és egyben kiábrándító koktéjjával lepte meg. A férfi a kollégája volt, és a két hete tartó szabadságuk alatt egyszer sem találkoztak.

Húsz perccel előbb érkezett az orvosi magánrendelőbe. A váróban kifeszített két képernyő keretbe zárta a pácienseket. A filmben a rendelő orvosai nyilatkoztak és a különböző eljárások eredményeit illusztrálták mindenféle, a húszas éveik elején járó plasztikázott modellel, meg jól kinéző ötvenes nővel, és őszre melírozott férfival. Karola az egyikben felismerte a múltkori doktornőt. Nevetésének minden egyes hófehér fogát emlékezetébe zárta. Akkor ijedten ült a hófehér széken, a doktornő meg éppen telefonon foglalt neki időpontot a probléma alaposabb feltárására. Egyszer csak felkacagott, nem nekem kell hál'istennek, aztán Karola szemébe nézve mondta, óh, hát az asszisztens azt hitte, nekem kell, de hát hál'istennek, ahahah... Karola hátat fordított a képernyőnek. Ezúttal másik kezelőorvosa lesz. Megcsömörlötten a dokumentarista áltudományosság és a kábeltévék termékbemutató műsorainak keresztműfajában megalkotott filmekről, elővette a telefonját. A gyermek- és felnőttkori nárcizmus traumájának következményei és a depresszió, illetve egyéb zaklatottság összefüggéseit elemző cikk közepén járva éppen a tünetegyüttest tesztelte magán, amikor meghallotta a saját nevét. Nem reagált rögtön, mivel ez a hang sem az iskolai harsogó névsoroláshoz, sem az egyetemi katalógus-olvasás listaszzerű kiejtéséhez, sem a későbbi munkahelyi kitüntetett alkalmak során a nyilvános elismerés ünnepélyességéhez nem hasonlított. Visszafogett, mégis a dél-amerikai sorozatok érzékiségébe hajló tónus színezte a nevét, amitől furcsa elegancia-érzés kerítette hatalmába.

Az orvos óvatosan végezte el az érzékeny vizsgálatot, nem, Karola most nem sírt, mint a múltkor az álnegédes doktornő keze alatt, a válására hivatkozva szárítva fel könnyeit. Idétlen helyzet volt mindkettő. A mostani, kiszámítható racionalitásba helyezte a kifordított testhelyzetet, a műszerek nevetséges és esetlen fémízét, amit a bőre rejtett felületein érzékelt. Az orvos higgadtsága felszorozta jóképűségét, úgy nézett Karola szemébe, mintha nem lett volna tanúja az ímént teste elesetten intim zezugainak.

– Dohányzik? – kérdezte az orvos. – A dohányzás a legnagyobb ellenségünk, ami a gyógyulás ellen dolgozik. – Így mondta, „ellenségünk”, és mélyen Karola szemébe nézett.

Karola tizenöt éve nem dohányzik, ami láthatóan megnyugtatta a dok-
tort. A kezelés reményt ébresztett, és Karola arra gondolt, hogyan tudna más
körülmények között találkozni az orvossal, úgy, hogy feledtesse vele a fel-
forgatott testhelyzetét, a mikroszkóp szemtelen részletességét. Biz-
tosan vitorlázik, jutott eszébe, vagy drága éttermekbe jár. Az alakja
80 azt mutatta, hogy sportol, egészségesen él. Vajon mennyivel múlt
ötven? Az orvos a kezébe adta a diagnózist, ami most már kinyomtatva, lati-
nul is elmondta, amit szeretett volna a lehető leghamarabb elfelejteni. Mos-
tantól kezdetét veszi, amit úgy hívunk, hogy kezelés, döntött Karola, és a
recepción időpontot foglalt a következő vizsgálatra.

Karolának nem volt betegségtudata, mert sosem volt beteg. Azt most
ki kellett fejleszteni. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy két vizsgálat alapján
annak a testnek a romlását vetítik elő, ami él és virul. A teljesítménye remek,
ami az uszodai hosszakat és a lepedőtornát illeti. Igaz, árkok vannak a szeme
alatt, és egyenetlen a bőre, de mindez természetes, bár utálatos folyamat,
ami elsősorban a külső hanyatlását érinti, vagy nevezzük életkori átalaku-
lásnak. Az, hogy belülről emészti egy titkos és szemtelen betolakodó, egy
idegen, akit nem hívtak, nem vártak, mégis van neve, kiterjedése és becsült
kora, felhőborította. Mikor érkezhetett, pontosan mi volt az a kezdőpont,
amikor egyszer csak lett, melyik volt az az első sejt, és miért gondolta meg
magát prüszkölve mindenre, ami szabályos és élettel teli. Nem, ez nem be-
tegség, hanem kezelendő valami, ami majd elmegy. Karola a patikából kifor-
dulva, úgy döntött, hogy bedönt egy sört.

Lídia hangosan nyitott ajtót, éppen telefonon beszélt valakivel. Fejé-
vel az erkély felé intett, hogy Karola menjen be a pompázó leanderek, futó-
növények, muskátlik és egy sor olyan városi növényzet közé, aminek nem
ismerte a nevét. Lehuppant a díszpárnák közé és a növényzet keretezte szoms-
zéd ház magára maradt kutyáját bámulta. Lídia hosszú beszélgetésben volt,
telefonját a zsebébe csúsztatta, fülhallgatón keresztül beszélt, így szabad
kezével tálcán sört, és mogyorót hozott, meg szíverősítőt, ha a rekkenő hő-
ségben Karola meggondolná magát. A szemben lévő ablakban a kutya lomhán
felállt, és oldalról is megmutatva vemhes magát egy pillanatra, elszaladt,
talán a gazdája érkezett haza. Tikkadt katicabogár és döglött légy. A szoms-
zéd lakásban kinyitotta az ablakot a férfi, akivel délután whiskey-ztek. Far-
kaszemet néztek, majd a férfi riadt tekintettel elhúzta a függönyt.
Hazajöttek a gyerekek. Karola egy húzásra bedöntötte a szíverősítőket.

„Karola vagyok. Tudom, hogy váratlanul érinti, és szokatlan a dolog,
bár el tudom azt is képzelni, hogy éppenséggel egyáltalán nem az, hogy már
előttem többen is hasonló lépésre ragadtatták magukat, tehát, azért keresem,
mert, biztos vagyok abban, hogy vitorlázik, és szereti a tengert, illetve mert
van néhány tippem a kedvenc zenéjét illetően is, és bevallom borzasztóan

érdekel, hogy ki a kedvenc írója mostanában. Tehát, kérem, ne értsen félre, de ma este és holnap este is a Duna-partra megyek koncertet hallgatni, és nagyon szívesen hallgatnám együtt Önnel. Ha nem ismerne meg rögtön, nálam lesz egy plüsskutya. Apró kutya, inkább kutyácska, az asztalon fog pihenni, kérem ne értsen félre, a kutyát csak azért hozom magammal, hogy legyen egy ismertető jegyem. Amúgy nem szoktam plüssállatokkal közlekedni, sem koncertre járni. Nem hiszek a varázserejükben, és nem tartok időutazást a gyerekoromba, legalábbis nem ilyen értelemben. Kizárólag a zene és az elme utazásában hiszek, ma és holnap este. Ha esetleg, úgy gondolja, várom a híd lábánál. Tudni fogja melyik hídról van szó. Csak képzeljen el egy kétségeken kívül álló nőt, és engedje, hogy vigye a lába. Most leteszem, biztosan dolga van, én pedig a barát-nőmnél vagyok, illetlenség lenne tovább feltartanom. A nevem Karola. Minden jót.”

81

Új Forrás 2020/10 – Faludi Julianna:
Kezelés

